

פעילות חינוכית חברתית וערכית

לומדים בעשרת ימי תשובה חברותא בכיתות ג-ד בנושא:

נקרא סיפור מאת הסופרת דבורה עומר ... מנוא:

סליחה שפילב

אחרי ראש השנה ספרה המורה לתלמידיה על יום הכיפורים הקרב ובא: "יום זה, ילדים, הוא יום של סליחה. בני-אדם מבקשים זה מזה סליחה על מעשים רעים ועל עלבונות, וכיום זה צריך לסלח לכל מי שמבקש סליחה".
דני חשב בלבו: "מצין, אני אבקש סליחה מכל האנשים. לא תהיה להם ברירה הם יהיו מכרחים לסלח לי, ולא יוכלו לכעס עלי עוד כל השנה". וזאת עליכם לדעת: דני צריך היה באמת לבקש סליחות רבות. הוא היה ילד שוכב ופרוע, שהרבה להציק ולהרגיז את הכל.

בצהרים עלה דני בריצה על מדרגות ביתו, במרוצתו נתקל בכרכה הישישה וכמעט הפיל את הסל מידה. "הו, ברכה הזקנה" - קרא אליה, כשהוא דוחפה ועובר על פניה. "סליחה שאני מתנהג אהך לפעמים לא יפה" - אמר זאת, ומהר מהר עלה במדרגות.

מאחוריו שמע את מלמולה של הזקנה. את דבריה לא שמע, אך נדמה היה לו כי היא כועסת, לא רוצה לקבל את בקשת הסליחה שלו.

"מדוע?" - תמה דני - "הרי יום הכיפורים מתקרב" .. אך לא היה לו זמן רב להרהורים. הוא אכל בחטיפה את ארוחת הצהריים, וירד לחנות המכולת של מר יעקובי.

נכנס אל החנות, חפץ גרעינים מן השק הפתוח שליד הדלת, תחב אצבעו אל שק הסופר וליקק, ובפה מלא אמר: "מר יעקובי, בעוד כמה ימים יום כיפורים. אז באתי לבקש ממך סליחה, שאני תמיד חוטף מהשקים שלך ומלקק להם בחנות ממתקים בלי כסף".

"בסדר, בסדר" - ענה מר יעקובי. וילדני, הייתה הרגשה, כי החנווני רוצה שהוא ילך כבר. הוא פאלו קיבל את ההתנצלות שלו בחוסר-רצון ורצה להיפטר ממנו. מדוע? - זאת לא הבין דני.

כל אותו יום, וגם למחרת, ביקש דני סליחה: מן השכנים, מן הילדים בפיתה, ממוכר הפלאפל הזקן. סליחות רבות ביקש - אך חש כי האנשים אינם רוצים לסלוח לו.

בערב שוחח על כך עם אמא: "אני מרגיש שהם לא סולחים לי" - אמר לה - "למה אמא? למה איש אינו מוכן לסלוח לי? הם אומרים שהם סולחים לי, מפני שיום הכיפורים מתקרב, אבל זה רק בפה, לא בלב".

הביטה אמא בדני ושאלה: "האם ביקשת סליחה מכל הלב? האם באמת רצית שיסלחו לך? האם החלטת לשנות את התנהגותך? או סתם ביקשת סליחה?"

דני לא ענה. הוא הרבה בדברי אמו. נכון, אמא צודקת. איך יכול היה מר יעקובי לסלוח לו, כשראה שבאותו רגע שביקש סליחה המשיך לסחוב ממתקים? וכשביקש סליחה מחגית הקטנה, המשיך לנהוג בגסות.

הוא לא שינה ממנהגו אף עם אחד מהאנשים שמהם ביקש סליחה. הוא ביקש הרבה סליחות, אך הבקשה הייתה מן הפה ולא מן הלב.

"אני חושב, אמא, שאני מבין עכשיו איך צריך לבקש סליחה" - אמר - "מחר אלך שוב ואבקש סליחה מכולם. אראה להם שאני באמת רוצה שיסלחו לי, וכבר ממחר אתחיל להתנהג טוב יותר. את חושבת שמחר יסלחו לי, אמא?"

"אם תבקש סליחה, כך שזה ייצא לא רק מן הפה, אלא גם מן הלב, אני בטוחה שיסלחו לך" - אמרה אמא. ובאמת כך היה.

אלות לחזרה צמית

- איך דני הבין בהתחלה את משמעות יום-הכיפורים?
- איך דני הבין בסיום הסיפור, מהו יום-הכיפורים??